

ЗАПУСТЕНИЕ

Изъ „По моста на арменето.“

Понесълъ поздравъ блягъ, долника своето повои,
отъ влажната земя мъгливъ плащъ отнемъ
и съ топлия си дъхъ и разрази гърдаята —
отъ зимний тежкѣтъ сълъ се вече сепна тя
и, като угледна невеста, се обичаи
съ венци отъ мензухари и бисерно кокоче.
За пролетъ пещици, позвели пъргавъ блягъ,
позовите ручаля . . . Белятъ преспи снагъ
тупъ-тупъ по първоице планински още само,
и скъпъ възрять се очурено отъ тамо
къмъ постенната, отъ неяснои край дошла
и разположена надъ равните поля
на пъстрии си кидимъ, на който по ресните,
поръсени съ роса, на слънцето лучите
играятъ и блестятъ. Какъ радостна е тя,
съ усмивка весела и млада на уста!
Какъ мила и ласкава . . . Но никой се не радва
на нея. Ни орачъ въ поле се не похвалява
на оранъ — пусть черней забравенный угаръ;
въ горите се не чуй цыфара на овчаръ;
честрыите момн не виждатъ се по двори,
и съ песни по шетни да ходятъ. На простори
по вати друмища анрей буренакъ —
и се не мърва тамъ ни конникъ, ни пешакъ.
А сурсис ли се мошъ и боний святъ заглъгане,
и презъ клансурите вечержеи полъхана —
плакъ никакъкъ си стои се въ негония дъхъ
отъкъва — сякашъ е сподзвеный въдъхътъ
на клетника, земни димъ кону сѣ отнивели.
Летать, подъ небеса аномо пѣть позвела,
къмъ семеръ жерван ета подиръ ета,
по пѣть и шържеви-егюши, съ пролетята
назичкали гурбестъ да ходятъ по чужбина,
прикядатъ, — тамъ самъ крилата си разпина,
иточе блягъ байракъ, и мушно въ висъ се анй.